



Arrest

nr. 59 604 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaanse staatsburger te zijn afkomstig van Ukhiri (Edo State). U bent een etnische Edo en een christen. In 1994 ging u in Ukhiri samenwonen met (F.I.), die eveneens van het dorp afkomstig was. In 1996 werd u zwanger maar na vier maanden verloor u het kind omdat uw man u, naast de gewone behandeling in het ziekenhuis, een traditioneel medicijn gaf. In 1997 nam uw man een tweede vrouw in huis, (H.), waarmee hij vijf kinderen kreeg. In 2001 werd ook u opnieuw zwanger maar na enkele maanden verloor u de baby opnieuw. U moest zich aan de baarmoeder laten opereren maar u man weigerde de operatie te betalen waardoor u en uw moeder voor alle kosten moesten opdraaien. Omdat u niet opnieuw zwanger raakte onderging u in 2007 een tweede operatie, maar de gewenste zwangerschap bleef uit. In 2008 weigerde uw man zich in het ziekenhuis te laten testen op zijn vruchtbaarheid, omdat hij al vijf kinderen had met (H.). U voelde zich ongelukkig omdat u

geen kinderen kon krijgen maar ondernam verder niets meer. In augustus 2010 werd het oudste kind van uw man en (H.), dat al van bij de geboorte aan een medische conditie genaamd 'owa' leed, ernstig ziek en zijn ouders brachten hem gedurende drie dagen naar het schrijn van Ayelala, de god die door hen, samen met een groep dorpelingen, werd aanbeden. Toen ze terugkwamen beschuldigde (H.) u ervan haar kind te hebben gedood. U werd opgeroepen door de Ayelala gemeenschap. Hun leider, de Ayelala prins, verklaarde dat het orakel hem had getoond dat u het kind gedood had om zo zelf kinderen te kunnen baren. Hij beschuldigde u ervan een heks te zijn en zei dat u voor het orakel een eed moest afleggen om te bewijzen dat u, zoals u zelf beweerde, geen heks was. U weigerde dit omdat u als christen geen ritueel voor de Ayelala god wilde ondergaan waarbij u bovendien een schapenhart moest eten. Bovendien vreesde u dat de Ayelala gemeenschap u nadien toch zou doden. U werd een tweede keer voor de Ayelala prins geroepen die zijn eisen herhaalde. Toen u thuiskwam was uw man stomdronken en had hij uw caravan, uw koopwaren en uw kamer vernield. Hij zei dat hij u zou vermoorden omdat u zijn kind had gedood. U nam uw spullen en ging naar het huis van uw moeder. Na een week reisde u naar Lagos, waar een jeugdvriendin van u, (I.), woonde. U stelde voor om daar, net als haar, als verkoopster op de markt te werken. (I.) zei dat het veiliger en beter was dat u ver weg zou gaan en stelde u voor aan een vrouw, mama (L.), die u naar Europa kon brengen. Om de reis te kunnen betalen keerde u in september enkele dagen terug naar uw moeder in Ikhuri om extra geld bijeen te krijgen. Een week nadat u Mama (L.) betaalde reisde u per vliegtuig en trein naar België. Op 26 september 2010 vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Nigeria heeft verlaten nadat uw man en een aantal dorpsgenoten u een heks beschouwden en u verantwoordelijk stelden voor de dood van de oudste zoon van uw man (zie gehoorverslag dd. 17 januari 2011, hierna CGVS, p.6), maar volgende bedenkingen kunnen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

U stelde uw dorp te hebben verlaten nadat uw man u met de dood bedreigde omwille van het overlijden van zijn zoon (CGVS, p.5). Verder vreesde u uw dorpsgenoten die, onder invloed van de Ayelala prins, u als een heks aanzien en u eveneens van de dood van het kind beschuldigden.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk problemen zou krijgen met uw man of andere dorpsleden indien u terugkeert naar Nigeria.

Er dient te worden opgemerkt dat u nadat de Ayelala prins u beschuldigde en uw man u bedreigde, eerst naar het huis van uw moeder 'vluchtte' (CGVS, p.5), dat zich eveneens in uw dorp Ukhiri bevindt, en u daar een week verbleef alvorens naar Lagos te reizen (CGVS, p.3). Uw man kwam die week meerdere keren langs (CGVS, p.3) maar u maakte nergens gewag van problemen (CGVS, pp.5-6). Nadien, tijdens uw verblijf in Lagos en toen u enkele dagen terugkeerde naar het dorp hoorde u niks meer van uw man (CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw man de eventuele bedreigingen ten aanzien van u daadwerkelijk zou uitvoeren.

Gevraagd waarom u het dorp na een week verliet stelde u dat u als volwassen vrouw niet bij uw moeder wilde blijven en u een ander leven wilde opbouwen (CGVS, p.6), waaruit blijkt dat u deze locatie niet verliet uit een directe noodzaak of vrees maar omdat u elders een betere toekomst zag, ondermeer op sociaal en economisch vlak. Ook de vaststelling dat u vanuit Lagos enkele dagen naar uw dorp terugkeerde om geld te ontvangen voor de verhuur van de kokosplantage van uw vader (CGVS, p.7) relativeert uw beweerde vrees voor uw man en ook voor de dorpsgemeenschap.

Wat betreft uw vrees voor uw dorpsgenoten verklaarde u enerzijds dat de volgelingen van Aylelala uit het dorp u zullen doden omdat u weigerde het ritueel uit te voeren (CGVS, p.5). U verwees hierbij naar andere dorpsgenoten die gedood werden door de Ayelala leden, meer bepaald een vrouw waarbij men, nadat ze weigerde een eed af te leggen, iets (magisch) in haar grond stak waardoor ze ernstig ziek werd (CGVS, p.6). Er dient te worden vastgesteld dat uw bewering dat de Ayelale volgelingen met zwarte magie mensen kunnen ziek maken en doden, gestoeld is op bijgeloof en zodanig niet objectief te toetsen is.

Anderzijds vreesde u dat de mensen van het dorp niet meer met u zullen willen praten of producten van u kopen en er niemand nog met u zal willen trouwen omdat ze u een heks beschouwen (CGVS, p.6). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen het dorp verdeeld is tussen enerzijds de volgelingen van Ayelala en anderzijds tot de christenen (CGVS, pp.6-7) en u enkel problemen stelde te hebben met de eerste groep (CGVS, p.6). Bovendien verklaarde u dat de christengemeenschap, waartoe u behoorde, voor u bad en u advies verleende in verband met de beschuldigingen van de Ayelala prins (CGVS, pp.7-8), waaruit duidelijk blijkt dat deze groep u niet

uitsluit omwille van uw vermeende heks-zijn en u daarentegen steunt. Men kan dus bezwaarlijk spreken van een algemene sociale uitsluiting.

Voorts maakt u het niet aannemelijk dat u voor uw problemen geen bescherming kon krijgen in eigen land, van de Nigeriaanse autoriteiten of door u elders in het land te vestigen.

Aangaande hervestiging stelde u dat u aanvankelijk de intentie had om in Lagos een nieuw leven op te bouwen, waar uw jeugdvriendin (I.) woont en u daar net als haar een handel kon opzetten (CGVS, p.7). Het was echter (I.) die u adviseerde Nigeria te verlaten en naar Europa te reizen, waarbij ze argumenteerde dat u voor de handel (in bananen) naar de dorpsmarkten moest en u daar alsnog uw dorpsgenoten kon tegenkomen en gevaar lopen (CGVS, p.7).

De vaststelling dat u Nigeria verliet omdat uw vriendin het voorstelde, relativeert de ernst van de nood om het land te verlaten. Bovendien kende u geen enkel probleem gedurende de maand dat u in Lagos verbleef, wat het vermoeden sterkt dat dit een volwaardig intern vluchtalternatief is.

De redenen die u (en in de eerste plaats (I.)) aanhaalde waarom u zich niet in Lagos kon vestigen zijn bovendien niet afdoende. Immers, er zijn vele alternatieven om een eventueel contact met dorpsgenoten te vermijden. Zo zou u uw producten bijvoorbeeld kunnen aankopen op dorpsmarkten die zich niet in de buurt van uw geboortedorp bevinden of u zou een andere handel kunnen opzetten waarbij u niet naar de dorpsmarkten hoeft te gaan.

Ook het feit dat u niet bij (I.) kon blijven en het voor een vrouw moeilijk is om een huis te vinden in Lagos (CGVS, p.8) zijn geen afdoende redenen om een hervestiging in Lagos of elders in Nigeria niet te overwegen. Immers, u bent een volwassen, zelfstandige vrouw, die in staat was zichzelf te onderhouden met inkomsten van handel en landbouw (CGVS, pp.2-4), waardoor er van u verwacht kan worden dat u uw leven in Nigeria opnieuw zou kunnen opbouwen.

U wendde zich evenmin tot de autoriteiten om bescherming te vragen en stelde hierover dat dit niet in u opkwam (CGVS, p.7). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken, alvorens een beroep te doen op internationale bescherming.

Uit het voorgaande blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging door uw man of andere leden van het dorp niet overtuigend zijn. En dat - zelfs als ze overtuigend zouden zijn, quod non, - u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te krijgen in uw land van herkomst.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in definitie van subsidiaire bescherming.

u legde geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Zij verklaart dat zij inderdaad een paar keer terug is gekeerd naar haar dorp maar dat ze zich verstopte toen zij terugging om geld te ontvangen betreffende de verhuur van de cacaoplantage van haar vader en dat niemand haar gezien heeft.

Verzoekster erkent dat zij nooit problemen heeft gekend tijdens haar verblijf in Lagos maar werpt op dat het Verdrag van Genève niet vereist dat er effectieve vervolging is geweest en dat een vrees voor toekomstige vervolging op zichzelf voldoende is om aanspraak te maken op bescherming. Zij volhardt in het feit dat ze vreest voor vervolging in geval van terugkeer naar haar dorp omdat haar dorpsgenoten haar zouden weten te vinden, zelfs indien ze al het nodige zou doen om contact te vermijden. De autoriteiten kunnen haar geen bescherming bieden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.-C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde

wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoekster zich in hoofdzaak beperkt tot het bevestigen van haar eerdere verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift omtrent de terugkeer naar het dorp een gekunstelde *post factum* verklaring voor de vaststellingen ter zake in de bestreden beslissing. Nergens uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt immers dat zij zich verstopte toen ze terugkeerde naar haar dorp om de leasing van de cacaoplantage te regelen (gehoorverslag CGVS, p.7).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters vrees voor vervolging als onbestaande dient beoordeeld te worden omdat zij ondermeer over een intern vluchtalternatief in Lagos beschikte en zonder aantoonbare problemen naar haar dorp kon terugkeren. Verzoekster bevestigt dat geen problemen kende gedurende de maand dat zij in Lagos verbleef. Aldus dient aangenomen te worden dat zij daar een verblijf kan hebben indien zij daadwerkelijk niet meer in het dorp wil verblijven.

Evenzeer werd terecht opgemerkt dat verzoekster de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten niet heeft benut, alvorens om internationale bescherming te verzoeken. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De opwerping van verzoekster dat zij van mening is dat haar nationale autoriteiten haar onvoldoende kunnen beschermen tegen haar man en haar dorpsgenoten is een loutere veronderstelling die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Hetzelfde geldt voor haar bewering dat haar dorpsgenoten haar wel zouden weten vinden. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor er gewoonweg *nooit aan gedacht* te hebben om beroep te doen op de tussenkomst van de politie (gehoorverslag CGVS, p.7).

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het gestelde *sub* 2.2. en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS